

Η «Φωνή Κυρίου» της 9ης Αυγούστου 2020

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

ΕΤΟΣ 68ον

9 Αύγουστου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 32 (3506)

ΤΟ ΚΛΥΔΩΝΙΖΟΜΕΝΟ ΠΛΟΙΟ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΔΩ τη «Φωνή Κυρίου» της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος της 9ης Αυγούστου 2020 - ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ - όπως αυτή διεμοιράσθη σε όλους τους ιερούς ναούς της ελληνικής επικράτειας, αλλά και του εξωτερικού.

ΕΤΟΣ 68ον

9 Αυγούστου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 32 (3506)

ΤΟ ΚΛΥΔΩΝΙΖΟΜΕΝΟ ΠΛΟΙΟ

Μέ μιά ποιητική εικόνα ο Ευαγγελιστής Ματθαῖος αναφέρεται στή δοκιμασία τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου στή λίμνη Γεννησαρέτ, ἀμέσως μετά τό θαῦμα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν πέντε ἄρτων καί τῶν δύο ἰχθύων στόν ἐρημικό τόπο καί τόν χορτασμό χιλιάδων ἀνθρώπων. Ὁ Χριστός ἄφησε τούς μαθητές του νά περάσουν στήν ἀπέναντι ὄχθη τῆς λίμνης μέ τό πλοιάριό τους καί ὁ ἴδιος ἔμεινε στό βουνό μόνος του γιά νά προσευχηθεῖ. Τό πλοῖο ὅμως «ἦν βασανιζόμενον» (Ματθ. 14,24) ἀπό τά κύματα, διότι ἦταν ἀντίθετος ὁ ἄνεμος. Καί τότε ὁ Χριστός ἐμφανίστηκε περπατώντας στά κύματα καί ἔκανε τόν ἄνεμο νά κοπάσει.

Ὁ φόβος τῆς μοναξιάς

«Βασανιζόμενον πλοῖον» ἦταν τό ταξίδι τῶν μαθητῶν χωρίς τόν Χριστό. Ἐνῶ γνώριζαν ἀπό φουρτούνες, καθώς τό πλοῖο ἦταν δικό τους καί οἱ ἴδιοι ἔμπειροι ναυτικοί, γέμισε ἡ καρδιά τους ἀπό φόβο καί ἀγωνία γιατί ἔνιωσαν μόνοι τους σ' αὐτή τή δοκιμασία. Ἀντίστοιχη εἶναι καί ἡ δική μας ζωή. Δέν εἶναι μόνο οἱ ὑλικές δοκιμασίες, τίς ὁποῖες βιώνουμε στό ταξίδι τῆς ζωῆς. Εἶναι κυρίως ὁ φόβος καί ἡ ἀγωνία γιά τό τί μέλλει γενέσθαι ἐξαιτίας τοῦ γεγονότος ὅτι αἰσθανόμαστε πῶς εἴμαστε μόνοι μας. Ὅταν δέν βλέπουμε τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ, διότι εἴμαστε βέβαιοι γιά τή γνώση μας, γιά τίς δικές μας δυνάμεις, γιά τήν ικανότητα νά χειριστοῦμε τό πλοῖο τῆς ζωῆς μας, μέρα καί νύχτα, ἀνεξαρτήτως ἀνέμων καί ὅταν ἔρχεται μιά μεγάλη δοκιμασία, ἐνίοτε καί ἀναπάντεχα, βασανιζόμαστε. Καί τέτοιες δοκιμασίες φαίνονται ἀκατανόητες, ὅταν ἔχουμε τήν αἴσθηση ὅτι εἴμαστε ἄτρωτοι ἀπό τό κακό καί τό βλέπουμε νά θεριεύει.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ιδ' 22-34)

«Εγώ είμι· μή φοβεῖσθε»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς Μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον, καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους. Καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι. Ὀψίας δὲ γενομένης, μόνος ἦν ἐκεῖ. Τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος. Τετάρτη δὲ φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ Μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα, ἐταράχθησαν, λέγοντες ὅτι φάντασμα ἐστὶ· καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραζαν. Εὐθέως δὲ ἐλάλησεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Θαρσεῖτε· ἐγώ ε�μι· μή φοβεῖσθε. Αποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος, εἶπε· Κύριε, εἰ σὺ εἶ, κέλευσόν με πρὸς σε ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἐλθέ. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ Πέτρος, περιεπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα, ἐλθεῖν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον ἰσχυρόν, ἐφοβήθη· καὶ ἀρζάμενος καταποντίζεσθαι, ἔκραξε, λέγων· Κύριε, σῶσόν με. Εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἐπελάβετο αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας; Καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον, ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος. Οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ ἐλθόντες προσεκύνησαν αὐτῷ, λέγοντες· Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς εἶ. Καὶ διαπεράσαντες, ἦλθον εἰς τὴν γῆν Γεννησαρέτ.

Ἡ ποικιλομορφία τοῦ θανάτου

«Βασανιζόμενον πλοῖον» ἦταν τό ταξίδι τῶν μαθητῶν ἐξαιτίας τοῦ φόβου τοῦ θανάτου. Θά σκέφτηκαν πῶς ἦταν δυνατόν αὐτοὶ πού ζοῦσαν ὡς ναυτικοὶ στὴ θάλασσα καὶ τὴν γνώριζαν καλά νά κινδυνεύουν νά χάσουν τὴ ζωὴ τους. Ἀντίστοιχο φόβο βιώνουμε καὶ ἐμεῖς οἱ σύγχρονοι. Ἐνῷ ἔχουμε κάθε ἀγαθὸ τοῦ πολιτισμοῦ, τὴ βοήθεια τῆς ἐπιστήμης, τῆς ἱατρικῆς, τῆς τεχνολογίας, διαπιστώνουμε ὅτι ὁ θάνατος караδοκεῖ. Καί εἶναι ποικιλόμορφος ὁ θάνατος. Ἐγκεῖται στήν ἀδυναμία τῶν ἄλλων νά μᾶς καταλάβουν, νά συμμεριστοῦν τὸν τρόπο σκέψης μας, νά ἀνταποκριθοῦν σ' αὐτά πού τοὺς προσφέρουμε, σ' αὐτά πού θά μπορούσαν νά τοὺς βοηθήσουν νά εἶναι εὐτυχισμένοι, ἀλλὰ καὶ νά δώσουν καὶ σέ μᾶς τὴ χαρά νά αἰσθανόμαστε πολύτιμοι γι' αὐτούς. Ἐγκεῖται καὶ στήν ἀδυναμία τοῦ σώματος, τοῦ μυαλοῦ, τῆς καρδιᾶς νά κρατήσῃ τὴ νεότητά του, τίς δυνάμεις του, τὴ δίψα γιὰ πορεία πού θά κρατήσῃ χρόνια, νά ὑπερβεῖ τὴ φθορά. Ἐγκεῖται καὶ στήν ἀδυναμία τῆς ψυχῆς κάποτε νά ἐλπίσῃ στὸν δωρεοδότη τῆς αἰωνιότητος Χριστό, νά ἀναζητήσῃ φῶς καὶ ἀγάπη.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τόν καιρόν, ὁ Ἰησοῦς ἀνάγκασε τοὺς μαθητάς νά μποῦν εἰς τό πλοιάριον καί νά πᾶνε πρὶν ἀπ' αὐτόν εἰς τήν ἀπέναντι ὄχθην, ἕως ὅτου διαλύσῃ τόν κόσμον. Καί ἀφοῦ διέλυσε τόν κόσμον, ἀνέθηκε εἰς τό ὄρος διὰ νά προσευχηθῇ ὁ μόνος του. Ὄταν δέ ἐβράδυσε, ἦτο ἐκεῖ ὁ μόνος. Τό πλοιάριον εὐρίσκετο ἤδη εἰς τό μέσον τῆς λίμνης καί ἐπάλαμε μέ τά κύματα, διότι ὁ ἄνεμος ἦτο ἀντίθετος. Κατά τήν τετάρτην δέ νυκτερινήν βάρδια ἦλθε εἰς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς περπατώντας ἐπάνω εἰς τήν θάλασσαν. Οἱ μαθηταί, ὅταν τόν εἶδαν νά περπατῇ ἐπάνω εἰς τήν θάλασσαν, ἐταράχθησαν καί ἔλεγον ὅτι εἶναι φάντασμα καί ἀπό τόν φόβον τοὺς ἐφώναζαν. Ἀμέσως τοὺς ἐμίλησε ὁ Ἰησοῦς καί τοὺς εἶπε, «Ἐχετε θάρρος, ἐγὼ εἶμαι· μή φοβᾶσθε». Τότε τοῦ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, «Κύριε, ἐάν εἶσαι σύ, τότε δώσέ μου διαταγὴν νά ἔλθω σ' ἐσέ ἐπάνω στά νερά». Ἐκεῖνος δέ εἶπε, «Ἐλα». Καί ὅταν ὁ Πέτρος κατέβηκε ἀπὸ τό πλοιάριον, ἄρχισε νά περπατῇ ἐπάνω στά νερά, διὰ νά ἔλθῃ εἰς τόν Ἰησοῦν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔβλεπε τόν ἄνεμον δυνατόν ἐφοβήθηκε, καί ἐπειδὴ ἄρχισε νά βυθίζεται, ἐφώναξε, «Κύριε, σῶσε με». Ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς ἄπλωσε τό χέρι, τόν ἔπιασε καί τοῦ λέγει, «Ὀλιγόπιστε, γιατί ἐδίστασες;». Καί ὅταν ἀνέβηκαν εἰς τό πλοιάριον, ἔπαυσε ὁ ἄνεμος. Ἐκεῖνοι πού ἦσαν εἰς τό πλοιάριον τόν προσκύνησαν καί τοῦ εἶπαν: «Ἀληθινά εἶσαι Θεοῦ Υἱός». Καί ἀφοῦ διέσχισαν τήν λίμνην, ἦλθαν καί ἀπεβιβάσθησαν εἰς τήν Γεννησαρέτ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήτων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιθιάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

Ἡ ὀλιγοπιστία

«Βασανιζόμενον πλοῖον» ἦταν τό ταξίδι τῶν μαθητῶν διότι δέν εἶναι ἰσχυρή ἡ πίστη. Ἐχουν δεῖ τά θαύματα. Πρὶν ἀπό λίγο ὁ διδάσκαλός τοὺς πρόσφερε τροφή σέ χιλιάδες. Ξέρουν ὅτι δέν εἶναι μόνοι τους. Ἐχουν ὡς βάση τῆς πορείας τοὺς τίς θρησκευτικές τοὺς παραδόσεις. Γνώρισαν τόν Θεό πού ἔγινε ἄνθρωπος, πού τοὺς συνάντησε, τοὺς κάλεσε, τοὺς διάλεξε, τοὺς ἔδωσε τόν ἑαυτό του, τοὺς ἔδειξε τή δύναμή του, καί ὅμως ἐκεῖνοι ἐπιμένουν νά αἰσθάνονται μόνοι τους. Δέν τολμοῦν νά τόν ἐπικαλεστοῦν, νά προσευχηθοῦν σ' αὐτόν ἐκείνη τή δύσκολη ὥρα, διότι θεωρεῖ μέσα τους ὁ ὀρθολογισμός καί λιγοστεύει ἡ ἐξαντλεῖται ἡ πίστη. Εἶναι τό ἀνθρώπινο «ἐγώ» πού μπαίνει μπροστά κάθε δύσκολη ὥρα. Εἶναι ἡ ἀδυναμία νά νιώσουν ὅτι αὐτός στόν ὁποῖο κλήθηκαν νά πιστεύουν εἶναι δίπλα τους καί τοὺς παρακολουθεῖ, ἀκόμη κι ἂν δέν τόν βλέπουν. Αὐτός εἶναι καί ὁ δικός μας δρόμος. Πρῶτα τό «ἐγώ» μας καί μετά ἡ πίστη. Πρῶτα ὁ τρόπος τῶν θρησκευτικῶν μας παραδόσεων καί τοῦ χαρακτήρα μας. Ταυτόχρονα ὅμως ἀδυνατοῦμε ἀπό

9 Αυγούστου 2020: ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ματθίου τοῦ Ἀποστόλου († 63).

Ήχος: πλ. δ' – Ἑωθινόν: Θ' – Ἀπόστολος: Α' Κορ. γ' 9-17 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. ιδ' 22-34.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 16 Αυγούστου, Ι' Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Α' Κορ. δ' 9-16 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. ιζ' 14-23.

ὀλιγοπιστία νά ἐναποθέσουμε τά πάντα στά δικά του χέρια, παρότι γνωρίζουμε ὅτι ὑπάρχει.

Ὁ Χριστός περπατᾷ στά κύματα γιά νά δείξει στούς μαθητές του καί στόν καθέναν μας ὅτι δέν εἴμαστε μόνοι μας. Ὅτι ὁ θάνατος δέν μπορεῖ νά μᾶς νικήσει ἂν πιστεύουμε σ' αὐτόν, ἀκόμη κι ἂν τό ξημέρωμα ἀργεῖ καί ὁ ἄνεμος εἶναι ἐναντίος. Ἀρκεῖ νά ἀφήνουμε κατά μέρος τό ἐγώ μας, τίς γνώσεις μας, τήν πεποίθηση στήν κοσμική βεβαιότητα καί στόν ἑαυτό μας καί νά ζητοῦμε μέ θάρρος ἐκεῖνος νά κοπάσει τόν ἄνεμο καί νά κατευθύνει τό πλοῖο τῆς ζωῆς μας στά ἤρεμα νερά τῆς Ἐκκλησίας. Στό φῶς, τήν ἀγάπη καί τή χαρά τῆς κοινωνίας μαζί του πού μᾶς ἀνασταίνει καί μᾶς κάνει νά μή νικιόμαστε ἀπό κάθε βάσανο. Κι ἐδῶ ἡ ἀπόφαση εἶναι προσωπική, ἀλλά καί συλλογική. Διότι στό πλοῖο τῆς ζωῆς ἐπιβαίνουμε ὅλοι καί ὁ καθένας μας μπορεῖ –ἐκτός ἀπό τούς δικούς του κόπους, τίς δικές του παραδόσεις, τόν τρόπο πού βλέπει τήν πορεία καί τίς δοκιμασίες– νά ἐμπνεύσει στόν ἄλλο τή νίκη κατά τῆς ὀλιγοπιστίας. Τήν κοινωνία μέ τό θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Κυρίου. Καί τότε θά περάσουμε στήν ἀπέναντι ὄχθη, τόσο τοῦ παρόντος βίου, ὅσο καί τῆς αἰωνιότητος.

π. Θ. Μ.

Νέα ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Μητροπολίτου Φαναρίου Ἀγαθαγγέλου

**ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ
Η ΧΑΡΙΤΟΒΡΥΤΗ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ
ΤΟΥ ΤΙΧΒΙΝ**

(Α' ἔκδ., σχῆμα 15,5x24 ἑκατ., σελ. 56)

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr